

Ένα παιδί γράφει στο Θεό

Αντώνης Σαμαράκης

Μ' ένα ξύλινο σπαθάκι και δυο ψεύτικα μουστάκια
παίρνω φόρα και στη μάχη τους στρατιώτες μου οδηγώ.
Τους στρατιώτες...μια ντουζίνα μολυβένια στρατιωτάκια.
Κι έτσι τώρα παριστάνω τον μεγάλο στρατηγό!

Άναψε μεγάλη μάχη! Με το ξύλινο σπαθάκι
πάνω κάτω στην αυλή μας. Τι κακό, τι ταραχή!
Όμως, την επίθεσή μου τη διακόπτω λιγάκι,
γιατί μέσα μου είναι κάτι...κατιτί σαν προσευχή.

Όλοι οι στρατηγοί του κόσμου, δώσε, Θεέ μου, να' χουν τώρα
τα μουστάκια τους σκισάρει μ' ένα καρβουνάκι, και
το σπαθί τους που τραβάνε στη μεγάλη τους τη φόρα,
δώσε, Θεέ μου, να' ναι μόνο από αθώο κοντραπλακέ.

Δώσε ακόμη να μην έχουν στο μυαλό τους άλλη έγνοια,
τα κουμπιά τους να γυαλίζουν της μεγάλης τους στολής
και να οδηγούν στη μάχη στρατιωτάκια μολυβένια
μεσ' από τ' άσπρα και τα μαύρα τα πλακάκια της αυλής.

Από το βιβλίο της Unicef , Έχω δικαίωμα, ένα ποίημα και δέκα ιστορίες
για παιδιά, 1992